

Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over de wetsontwerpen nos. 32 en 196.

Blijkens de Memorie van Toelichting (bladz. 4) zullen de controleurs van den arbeid gemakkelijk te constateeren feiten aan de districtshoofden moeten overbrengen en dezen gegevens hebben te verstrekken, welke verzameld kunnen worden zonder dat daartoe een min of meer wetenschappelijke opleiding noodig is. Zij zullen derhalve o. a. belast worden met het toezicht op gemakkelijk te controleeren wettelijke bepalingen en het verzamelen van gegevens voor de districtshoofden. Overigens acht de ondergeteekende de aanstelling van deze categorie van ambtenaren, gelijk uit de Memorie van Toelichting blijkt, van groot belang, omdat daardoor in de arbeidsinspectie elementen zullen worden opgenomen, die als arbeider het bedrijfsleven grondig hebben leeren kennen en door hunne ervaring praktische wenken kunnen geven, waar het de arbeidersbescherming betreft.

In verband met de klacht aan het slot van het Voorloopig Verslag geuit, zij het den ondergeteekende vergund er op te wijzen, dat de ervaring, bij de tegenwoordige organisatie der arbeidsinspectie opgedaan, voldoende de noodzakelijkheid heeft aangetoond van de instelling der nieuwe klassen van ambtenaren, waartoe — indien de reorganisatie tot stand komt — zal worden overgegaan.

*De Minister van Landbouw,
Nijverheid en Handel,*

A. S. TALMA.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 24sten Juni 1909.

STORK.
VERHELJEN.
REEKERS.
VAN NIEROP.
VAN LAMSWEERDE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot bekrachtiging van eene
nadere overeenkomst met de Hollandsche IJzeren
Spoorweg-Maatschappij betreffende den spoorweg van
het station Kwadijk—Edam over Edam naar Volendam.
(32)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

In geval van naasting van de Hollandsche IJzeren Spoorweg-Maatschappij zal de Staat volkomen vrij zijn om de exploitatie van den spoorweg van het station Kwadijk—Edam over Edam naar Volendam door de Tweede Noord-Hollandsche Tramweg-Maatschappij — indien deze tot dat tijdstip met die exploitatie belast is — bij de naasting te doen eindigen.

In het exploitatie-contract is overigens de bepaling opgenomen, dat beide partijen het contract bij het einde van elk jaar kunnen doen eindigen, mits het zes maanden te voren wordt opgezegd. Indien derhalve de Staat, bij naasting van de Hollandsche IJzeren Spoorweg-Maatschappij, gebruik mocht maken van de in het contract voorbehouden *beroeigdheid* om

zich in de plaats dier Maatschappij te stellen, zal hij toch daarna door opzegging van het contract te allen tijde een einde aan de exploitatie door de Tweede Noord-Hollandsche Tramweg-Maatschappij kunnen maken.

De Minister van Waterstaat,

L. H. W. REGOUT.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 24sten Juni 1909.

STORK.
VERHELJEN.
REEKERS.
VAN NIEROP.
VAN LAMSWEERDE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot toekenning van een nader
renteloos voorschot uit 's Rijks schatkist ten behoeve
van den aankoop en het in exploitatie brengen van de
spoorweglijnen, bedoeld in de wet van 10 Juli 1900
(*Staatsblad* n°. 127). (196)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De ondergeteekende stemt geheel in met de meening van sommige leden, dat het in het algemeen af te keuren is, voorschotten, die voor een bepaald werk na volledige raming der kosten zijn verleend, zoodra het werk tegenvalt te verhoogen. Hij veroorlooft zich intusschen op te merken, dat — gelijk door hem in § 2 der Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer uitvoerig is betoogd — voor de verleenning van een nader Rijksvoorschot voor de voltooiing van de onderwerpelijke lijnen bijzondere redenen bestaan, met name deze, dat de plannen, waarop de oorspronkelijke begrooting der aanlegkosten gegrond was, opgemaakt waren voor lijnen, welke een ander karakter zouden gedragen hebben dan die, welke thans worden uitgevoerd. In plaats van eenvoudige stoomtramwegen, welke — in verband met de destijds bestaande wettelijke bepalingen — met geen grootere snelheid dan 20 K.M. per uur zouden worden bereden, worden thans lijnen gebouwd, welke als locaal-spoorwegen — zij het met geen grootere snelheid dan 35 K.M. per uur — zullen worden geëxploiteerd. Aan den bouw van die lijnen zijn dientengevolge geheel andere eischen gesteld, dan bij het opmaken der begrooting waren aangenomen, en het is, naar het oordeel van den ondergeteekende, billijk dat in de daardoor veroorzaakte hoogere kosten ook door het Rijk wordt bijgedragen.

Intusschen wil de ondergeteekende gaarne herhalen, wat hij reeds bij de behandeling van dit wetsontwerp in de Tweede Kamer heeft te kennen gegeven, dat in den regel voor toekenning van nadere voorschotten, nadat de aanleg van lijnen met de beschikbaar gestelde bijdragen is ondernomen, geene aanleiding kan bestaan, en dat aanvragen daartoe bij hem geen gunstig onthaal zullen vinden. Hij moge er bovendien

nog op wijzen, dat hoewel hij in het onderwerpelijke geval de billijkheid van eene nadere Rijksbijdrage kon erkennen, hij toch de toekenning daarvan slechts gemeend heeft te moeten bevorderen, nadat hij van de Maatschappij belangrijke toezeggingen omtrent de exploitatie en omtrent eventueele uitbreiding en verbetering van haar net had verkregen.

De omstandigheid, dat de Westlandsche Stoomtramwegmaatschappij over het afgelopen jaar 4 pct. dividend aan hare aandeelhouders heeft uitgekeerd — eene uitkeering, waartoe zij in staat gesteld werd door de winst, welke de exploitatie van hare oude lijnen opleverde —, brengt geene wijziging in de meening van den ondergeteekende, gegrond op de financieele beschouwingen, vermeld in § 3 der Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer, dat de Maatschappij niet het volle bedrag, nog voor de voltooiing van haar net benoodigd, zou kunnen bijebrengen zonder nadere hulp van Staat en provincie.

Met de meening, dat van Staatswege geen nader subsidie moet worden verleend, wanneer dit niet eveneens door de provincie geschiedt, kan de ondergeteekende zich geheel verenigen. In verband met het bepaalde bij art. 2 van het wetsontwerp, ligt het dan ook in de bedoeling om het voorgestelde nadere Rijksvoorschot niet aan de Maatschappij toe te kennen, indien het voorstel tot verleen van een nader voorschot, tot gelijk bedrag, dat door Gedeputeerde Staten van Zuidholland is gedaan, niet door de Provinciale Staten mocht worden aangenomen.

Onder de toezeggingen, die de ondergeteekende gemeend heeft van de Maatschappij te moeten vorderen, komt deze voor, dat de Maatschappij zich zal moeten onderwerpen aan gestreng toezicht op hare exploitatie. Hij stelt zich voor om, zoodra het nadere voorschot aan de Maatschappij zal zijn toegekend, zorg te dragen, dat, in verband met die toezegging, aan rechtmatige klachten, ook omtrent het in het Verslag bedoelde punt — den toestand der rijtuigen — zal worden te gemoet gekomen.

De Minister van Waterstaat,

L. H. W. REGOUT.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 24 Juni 1909.

STORK.
VERHEIJEN.
REEKERS.
VAN NIEROP.
VAN LAMSWEERDE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot wijziging en aanvulling van de wet van den 25sten Mei 1880 (*Staatsblad* n°. 88) tot instelling eener Rijkspostspaarbank, gelijk die is gewijzigd en aangevuld bij de wetten van 20 Juli 1895 (*Staatsblad* n°. 135) en 8 December 1906 (*Staatsblad* n°. 319). (268)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Naar aanleiding van de opmerkingen en beschouwingen,

voorkomende in het Voorloopig Verslag, heeft de ondergeteekende de eer het volgende te kennen te geven.

Gelijk ook aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal werd medegedeeld ontmoette het bezwaar de onderwerpelijke wijziging, welke eene voorziening betreft, waaraan telkenmale in de praktijk behoefte kan ontstaan, te doen wachten op andere meer belangrijke wijzigingen in de wet op de Rijkspostspaarbank.

Ten aanzien van de belegging van de beschikbare gelden der Bank is overleg ahangig tusschen de Departementen van Waterstaat en Financiën; gaarne zal de ondergeteekende daarbij rekening houden met hetgeen in het Voorloopig Verslag is gezegd omtrent het al of niet wenschelijke om de Rijkspostspaarbank de bevoegdheid te geven een deel der haar toevertrouwde gelden beschikbaar te stellen voor sociale doeleinden, in het bijzonder voor wat betreft het bevorderen van woningbouw en het verleen van landbouwkrediet.

Zoodanig overleg zal eveneens worden gepleegd omtrent de vraag, of lijfrenten tot kleine bedragen bij de Rijkspostspaarbank verkrijgbaar zouden kunnen worden gesteld.

De Minister van Waterstaat,

L. H. W. REGOUT.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 25 Juni 1909.

STORK.
VERHEIJEN.
REEKERS.
VAN NIEROP.
VAN LAMSWEERDE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot aanvulling en verhoging van het IXde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1909. (286)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ter beantwoording van de vraag in het Voorloopig Verslag gedaan, veroorlooft ondergeteekende zich er de aandacht op te vestigen, dat de Regeering, blijkens de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer omtrent het IIde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1907, destijds het oogenblik niet gekomen achtte tot het doen van een voorstel om gelden beschikbaar te stellen voor den bouw van een paleis voor de Staten-Generaal, bedoeld bij de wet van 1 November 1863 (*Staatsblad* n°. 129). Op dit oogenblik schijnt dit nog minder het geval, waar, ten gevolge van den aankoop der perceelen, waarop de onderwerpelijke wetsvoordracht betrekking heeft, in nog ruimere mate de gelegenheid zal worden verkregen om in eene voldoende huisvesting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal te voorzien, terwijl, indien de aanhangige plannen in zake de betere huisvesting van sommige Departementen en andere inrichtingen van algemeen bestuur in uitvoering komen, ook het gebouw van de Eerste Kamer der Staten-Generaal meer in overeenstemming met de behoeften van dat College zal kunnen worden ingericht.